

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Casey McQuiston

Red, White & Royal Blue

Copyright © 2019 by Casey McQuiston. All rights reserved.

Cover photography © 2023 Amazon Content Services LLC

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CRVENO, BELO I KRALJEVSKI PLAVO

KEJSI MAKVISTON

Prevela s engleskog
Vesna Stojković

Stela

Za čudake i sanjare

JEDAN

Na krovu Bele kuće, uvučena u ugao Promenade, nalazi se jedna olabavljena tabla na samom rubu Solarijuma. Ako je pritisnete kako treba, možete da je pomerite taman toliko da otkrijete poruku koja je urezana ispod, vrhom ključa ili možda otvaračem za pisma ukradenim iz Zapadnog krila.

U tajnoj istoriji Prvih porodica – izvoru glasina koji dolazi iznutra i koji se pod pretnjom smrću zakleo na apsolutnu diskreciju – nema jasnog odgovora na pitanje ko ju je napisao. Jedino u čemu su izgleda svi sigurni jeste da bi samo predsednikov sin ili ćerka bili dovoljno smeli da ovako naruže Belu kuću. Neki se kunu da je to bio Džek Ford, koji je skupljao ploče Džimija Hendriksa i čija je soba bila na međuspratu, pričvršćena za krov za cigaret-pauze kasno noću. Drugi kažu da je u pitanju mlada Lusi Džonson, koja je nosila široku traku u kosi. Ali nije ni važno. Zapis je tu, skrivena mantra za one dovoljno dovrtljive da je pronađu.

Aleks ga je otkrio tokom prve nedelje nakon što se uselio tamo. Nikada nikome nije rekao kako.

On glasi:

PRVO PRAVILO: NE DOZVOLI DA TE UHVATE

Istočna i zapadna spavaća soba na drugom spratu obično su rezervisane za Prvu porodicu. U početku je to bila jedna ogromna ceremonijalna spavaća soba za posete markiza De Lafajeta iz Monroove administracije, ali na kraju su ipak razdvojene. Aleks je dobio istočnu, prekoputa sobe za pregovore, a Džun koristi zapadnu, pored lifta.

Dok su odrastali u Teksasu, njihove sobe imale su isti raspored, na obe strane hodnika. U to vreme mogao si da vidiš čime je Džun tog meseca bila zaokupljena po tome šta se nalazilo na njenim zidovima. Kad joj je bilo dvanaest godina, to su bili akvareli. Sa petnaest, lunarni kalendari i mape kristala. Sa šesnaest, isecci iz *Atlantika*, zastavica Univerziteta u Teksasu, Glorija Stajnem, Zora Nil Hjuston i isecci iz radova Dolores Uerte.

Njegova soba je uvek bila ista, samo postepeno sve ispunjenja lakros¹ trofejima i gomilama naprednih kurseva. Sve to sada skuplja prašinu u kući koju su zadržali u Teksasu. Na lancu oko vrata, uvek sakriven, nosi ključ od te kuće još od dana kad je otišao u Vašington.

Džunina soba, koja je odmah prekoputa njegove, sva je u blistavobelim, nežnoružičastim i tamnozelenim tonovima, fotografisana za *Vog* i inspirisana starim časopisima o dizajnu enterijera iz šezdesetih koje je pronašla u jednom od salona u Beloj kući. Njegova soba je nekada bila dečja soba Kerolin

¹ Lakros (Lacrosse) je timski sport koji se igra štapom za lakros i loptom za lakros. To je najstariji organizovani sport u Severnoj Americi, sa korenima kod domorodačkih naroda Severne Amerike već u 12. veku. (Prim. lekt.)

Kenedi, a kasnije kancelarija Nensi Regan, što je poslužilo Džun kao opravdanje da u njoj spali žalfiju. Ostavio je ilustracije prirode u urednoj simetričnoj mreži, ali je ružičaste zidove Saše Obame prekrećio u tamnoplavo.

Pošto bi napunila osamnaest godina, predsednikova deca obično nisu živela u Rezidenciji, bar u poslednjih nekoliko decenija, ali Aleks je počeo da studira na Džordžtaunu u januaru kad je njegova mama dala zakletvu i logistički je imalo smisla da ne dele obezbeđenje ili troškove na nekakav jednosobni stan u kojem bi on živio. Džun je stigla te jeseni, pravo sa Univerziteta u Teksasu. Nikad to nije rekla, ali Aleks zna da se uselila kako bi ga držala na oku. Ona najbolje zna koliko on voli da bude što bliže dešavanjima i više puta je morala lično da ga izvuče iz Zapadnog krila.

Iza vrata svoje spavaće sobe može da sedi i pusti ploču „Hall & Oats” na gramofonu u uglu i niko ga ne čuje dok, kao njegov tata, pevuši uz *Rich Girl*. Može da nosi naočari za čitanje, za koje uporno tvrdi da mu nisu potrebne. Može da na raznobojnim samolepljivim porukama napravi koliko god želi detaljnih uputstava za učenje. Ako želi da postane najmlađi kongresmen u modernoj istoriji, mora to da zasluži, ali niko ne mora da zna koliko se pomučio da to postigne. Izgubio bi status seks simbola.

„Hej”, kaže glas na vratima i kad podigne pogled s laptopa, Aleks ugleda Džun kako polako ulazi u njegovu sobu sa dva *ajfona* i gomilom časopisa pod miškom i tanjirom u ruci. Nogom je zatvorila vrata za sobom.

„Šta si danas ćapila?”, pita Aleks i skloni gomilu papira na svom krevetu da joj napravi mesta.

„Raznorazne krofne”, kaže Džun i popne se na krevet. Obučena je u usku ravnu suknju i špicaste ružičaste baletanke, i Aleks već vidi modne rubrike za sledeću nedelju: slika njene

današnje odeće, uvodnik za neki sponzorisani sadržaj o bale-tankama za profesionalnu devojkicu u pokretu.

Pita se šta li je ceo dan radila. Pomenula je kolumnu za *Vašington post* ili je bilo fotografisanje za njen blog? Ili oboje? Nikad nije mogao da isprati.

Bacila je gomilu časopisa na prekrivač i već počela da ih lista.

„Daješ svoj doprinos velikoj američkoj trač-industriji?”

„Zbog toga sam i stekla diplomu iz žurnalistike”, kaže Džun.

„Ima li nešto dobro ove nedelje?”, pita Aleks i posegne za krofnom.

„Da vidimo”, kaže Džun. „*In tač* kaže da... se zabavljam s nekim francuskim modelom?”

„Pa zabavljaš li se?”

„Kamo sreće.” Okrene nekoliko stranica. „Oo, kažu i da si izbeleo čmar.”

„To je tačno”, kaže Aleks, sa ustima punim čokolade s mrvicama.

„Tako sam i mislila”, kaže Džun, ne podigavši pogled. Pošto prelista veći deo časopisa, gurne ga na dno gomile i pređe na *Pipl* i počne rasejano da ga lista – *Pipl* piše samo ono što im njihovi publicisti kažu da piše. Dosadno. „Ove nedelje nema mnogo toga o nama... o, ja sam ključ u ukrštenici.”

Njen hobi je da prati ono što tabloidi pišu o njima, što njihov majku ponekad zabavlja, a ponekad ljuti, a Aleks je dovoljno narcisoidan da dozvoli Džun da mu pročita najzanimljivije delove. Obično su to ili potpune izmišljotine ili ono što im je dao njihov tim zadužen za medije, ali ponekad to dobro dođe da se zaobiđe neki posebno gadan trač. Ako bi mogao da bira, radije bi pročitao jedan od stotina oduševljenih dela fanovske fikcije o preuveličanoj verziji sebe na internetu, koju krase neodoljivi

šarm i neverovatna fizička snaga, ali Džun uporno odbija da mu ih čita naglas, ma koliko se on trudio da je podmiti.

„Pogledaj *US vikl*”, kaže Aleks.

„Hm...” Džun ga izvuče iz gomile. „O gle, ove nedelje smo na naslovnoj strani.”

Pokaže mu blistavu naslovnu stranu na kojoj je u jednom uglu umetnuta fotografija njih dvoje. Džunina kosa je zakačena na vrhu glave, a Aleks izgleda pomalo nacvrcano, ali ipak privlačno, s istaknutom vilicom i tamnim kovrdžama. Ispod je naslov ispisan upadljivim žutim slovima: LUDA NOĆ U NJU-JORKU PREDSEDNIČINE DECE.

„O da, baš je bila luda noć”, kaže Aleks, nasloni se na visoku kožnu dasku kod uzglavlja i gurne naočari na nos. „Čak dva glavna govornika. Ništa nije toliko seksi kao kokteli od škampa i jednoiposatne govorancije o emisiji ugljen-dioksida.”

„Piše da si imao sastanak s ‘misterioznom brinetom’”, čita Džun. „Iako je ubrzo nakon gala večere limuzina odvezla Prvu ćerku na žurku prepunu zvezda, dvadesetjednogodišnji zavodnik Aleks uhvaćen je kako se krišom ušunja u ‘V hotel’ da se nađe s misterioznom brinetom u predsedničkom apartmanu i izlazi oko četiri ujutru. Izvori iz hotela prijavili su da su se iz sobe cele noći čuli uzdasi, a kolaju i glasine da je ta brineta bila niko drugi do... *Nora Holeran*, dvadesetdvogodišnja unuka potpredsednika Majka Holerana i treći član Trojke iz Bele kuće. Da li se to njihova ljubav ponovo raspalila?”

„Da!”, uzvikne Aleks, a Džun prostenje. „To je manje od mesec dana! Duguješ mi pedeset dolara, srce.”

„Čekaj malo. Je li to zaista bila Nora?”

Aleks se priseti prethodne nedelje kad se pojavio u Norinoj sobi s flašom šampanjca. Njihova veza tokom izborne kampanje pre milion godina bila je kratka, najviše kako bi prebrinuli ono neizbežno. Imali su sedamnaest, odnosno osamnaest

godina i od samog početka su bili osuđeni na propast, oboje ubeđeni da su u svakom društvu najpametniji. Aleks je kasnije priznao da je Nora sto puta pametnija od njega i definitivno previše pametna da bi se uopšte zabavljala s njim.

Ali nije on kriv što mediji nikako nisu hteli da odustanu od toga i što im se *sviđa* ideja da su njih dvoje zajedno, kao da su Kenedijevi današnjeg doba. Ko će ga onda kriviti ako se on i Nora s vremena na vreme napiju zajedno u hotelskoj sobi dok gledaju *Zapadno krilo* i glasno stenju uz zidove zbog radoznalih tabloida. Oni jednostavno pretvaraju nepoželjnu situaciju u sopstvenu zabavu.

Jedna od prednosti je i to što može da prevari svoju sestru. „Možda”, kaže, otežući samoglasnike.

Džun ga klepi časopisom, kao da je posebno dosadna bubabšvaba. „Varaš, kretenu!”

„Opklada je opklada”, kaže Aleks. „Rekli smo da mi, ako se za mesec dana pojavi nova glasina, duguješ pedeset dolara. Primam uplate preko *Venmoa*.”

„Neću da ti platim”, frkne Džun. „Ubiću je kad je sutra budemo videli. Nego, šta ćeš da obučeš?”

„Za šta?”

„Za venčanje.”

„Čije venčanje?”

„Uh, za *venčanje kraljevske porodice*”, kaže Džun. „Engleske. Bukvalno je na svim naslovnim stranama koje sam ti upravo pokazala.”

Podigne ponovo *US vikli* i ovog puta Aleks primeti glavnu priču ispisanu džinovskim slovima: PRINC FILIP IZGOVARA SUDBONOSNO DA! Kao i fotografiju užasno bezličnog britanskog naslednika i njegove jednako bezlične plavokose verenice kako se učtivo smeše.

Aleks u očaju baci krofnu. „To je ovog vikenda?”

„Alekse, krećemo ujutru”, kaže mu Džun. „Imamo dva pojavljivanja u javnosti pre nego što uopšte odemo na ceremoniju. Ne mogu da verujem da ti se Zara već nije popela na glavu zbog ovoga.”

„Sranje”, prostenje Aleks. „Znam da sam to negde zapisao. Zamajao sam se.”

„Kako, tako što si se za pedeset dolara urotio protiv mene u tabloidima s mojom najboljom drugaricom?”

„Ne, oko mog istraživačkog rada, pametnjakovičko”, kaže Aleks i teatralno pokaže na gomilu beležaka. „Radim na njemu cele nedelje za Rimsku političku misao. I mislio sam da smo se složili da je Nora *naša* najbolja drugarica.”

„Ne verujem ti da zaista postoji takav predmet”, kaže Džun. „Da li je moguće da si namerno zaboravio na najveći međunarodni događaj godine zato što ne želiš da vidiš svog ljutog neprijatelja?”

„Džun, ja sam sin predsednice Sjedinjenih Američkih Država. Princ Henri je samo figura Britanskog carstva. Ne možeš tek tako da ga nazoveš mojim ‘ljutim neprijateljom’”, kaže Aleks. Ponovo se usredsredi na krofnu, zamišljeno žvaće i doda: „‘Ljuti neprijatelj’ podrazumeva da mi je on zapravo suparnik na bilo kom nivou, a ne, znaš, uštogljeni proizvod incesta koji verovatno drka na sopstvene fotografije.”

„Av-av.”

„Samo kažem.”

„Dobro, ne mora da ti se sviđa, treba samo da se smeškaš i ne napraviš nikakav međunarodni incident na venčanju njegovog brata.”

„Bubice, kad se ja to smeškam?”, kaže Aleks. Namesti na lice bolno lažan kez, a Džun deluje dovoljno zgađeno.

„Uf. Nego, znaš šta ćeš da obučeš, zar ne?”

„Odabrao sam odelo i poslao ga Zari na odobrenje prošlog meseca. Nisam životinja.”

„Ja još uvek nisam sigurna oko svoje haljine”, kaže Džun. Nagne se i ćapi mu laptop, ne obazirući se na njegove prigovore. „Kestenjastomrku ili onu sa čipkom, šta misliš?”

„Sa čipkom, naravno. To je Engleska. I zašto pokušavaš da me nateráš da padnem iz ovog predmeta?”, kaže i posegne za svojim laptopom, na šta ga ona lupi po ruci. „Idi sređuj svoj *Instagram* ili šta god. Najgora si.”

„Ućuti, pokušavam da nađem nešto da gledam. Fuj, imaš *Garden stejt* na spisku za gledanje? Au, kako je u filmskoj školi 2005?”

„Mrzim te.”

„Hm, znam.”

Kroz prozor njegove sobe vetar je zaduvalao preko travnjaka i zašuštao kroz lipe u vrtu. Ploča na gramofonu u uglu zaustavila se i zavládala je nejasna tišina. On se skotrlja s kreveta i okrene je, vraća iglu i sa druge strane se začuje *London Luck & Love*.

Ako bi hteo da bude iskren, privatni avioni mu nikada neće dosaditi, čak ni tri godine od stupanja njegove majke na dužnost.

Nema često priliku da ovako putuje, ali kad je dobije, teško je da to ne utiče na njegovu sujetu. Rođen je u brdovitom kraju Teksasa, njegova majka je bila ćerka samohrane majke, a otac sin meksičkog imigranta, sve sama puka sirotinja – tako da je luksuzno putovanje još uvek bilo luksuz.

Pre petnaest godina, kad se njegova majka prvi put kandidovala za Belu kuću, ostinske novine dale su joj nadimak: Autsajderka iz Lomite. Pobegla je iz svog majušnog rodnog grada u senci Fort Huda, radila noćne smene po vagon-restoranima kako bi se izdržavala dok je studirala prava i pre tridesete zastupala klijente pred Vrhovnim sudom u slučajevima diskriminacije. Bila je poslednje što je iko očekivao da će se usred Iračkog rata uzdići iz Teksasa: plavuša sa crvenkastim

tonovima, oštroumna demokratkinja u visokim potpeticama koja se ne stidi svog teksaskog naglasaka i mešane porodice.

Zbog toga je Aleksu još uvek pomalo nadrealno da krstari negde nad Atlantikom i gricka pistaće u kožnoj fotelji visokog naslona s podignutim nogama. Prekoputa njega, Nora je pogmata nad ukrštenicom iz *Njujork tajmsa*, tako da joj smeđe kovrdže padaju na čelo. Pored nje, nezgrapni agent Tajne službe Kasijus – skraćeno Keš – u džinovskoj ruci drži svoj primerak i žuri da ga prvi pročita. Na Alekovom laptopu kursor iščekujući trepće na njegovom radu iz Rimske političke misli, ali nešto mu ne dozvoljava da se zaista usredsredi na školu dok lete preko Atlantika.

Ejmi, omiljena tajna agentica njegove majke i bivša pripadnica mornaričkih foka, za koju se po Vašingtonu priča da je ubila nekoliko ljudi, sedi sa druge strane prolaza. Na kauču pored nje je otvoren kofer od titanijuma otporan na metke, s materijalom za ručni rad, a ona ozbiljno veze cveće na ubrus. Aleks ju je video kako je sa vrlo sličnom iglom za vez ubola nekog u čašicu kolena.

Što znači da, osim njega, ostaje još samo Džun, naslonjena na lakat i udubljena u izdanje časopisa *Pipl*, koji je ponela iz nekog neobjašnjivog razloga. Ona uvek ponese vrlo bizarne stvari za čitanje u avionu. Prošli put je to bio rečnik kantonskog za svaku priliku. Pre toga je to bila knjiga *Smrt dolazi po nadbiskupa*.²

„Šta to čitaš?“, pita je Aleks.

Ona okrene časopis tako da on vidi duplericu s naslovom: LUDILO OKO KRALJEVSKOG VENČANJA! Aleks prostenje. Ovo je definitivno gore od Vile Kater.

„Šta?“, pita ona. „Želim da budem spremna za svoje prvo kraljevsko venčanje u životu.“

² Engl.: *Death Comes for the Archbishop*, roman Vile Kater iz 1927. (Prim. lekt.)

„Išla si na matursko, zar ne?“, kaže Aleks. „Zamisli to, samo u paklu, i da moraš da budeš stvarno fina.“

„Možeš li da veruješ da su potrošili sedamdeset pet hiljada dolara samo na tortu?“

„To je baš depresivno.“

„A svi su odlepili jer izgleda da princ Henri ide na venčanje bez pratnje. Piše da se“, nastavi karikiranim engleskim naglaskom, „priča da se prošlog meseca zabavljao sa belgijskom naslednicom, ali sada oni koji prate prinčev ljubavni život nisu sigurni šta da misle.“

Aleks frkne. Neverovatno mu je da toliko ljudi prati užasno dosadne ljubavne živote kraljevske braće. Jasno mu je zašto je ljudima važno gde on stavlja svoj jezik – on bar ima ličnost.

„Možda je ženska populacija Evrope konačno shvatila da je on neodoljiv koliko i mokro klupko vune“, predloži Aleks.

Nora spusti ukrštenicu, pošto ju je prvo završila. Kasijus se osvrne i opsuje. „Hoćeš li da ga pozoveš na ples?“

Aleks prevrne očima i najednom zamisli sebe kako se vrti po balskoj dvorani dok mu Henri mrmlja na uvo besmislice o kroketu i lovu na lisice. Pri pomisli na to, dođe mu da se ispovraća.

„Može samo da sanja o tome.“

„Joj“, kaže Nora, „porumeneo si.“

„Slušaj“, kaže joj Aleks, „kraljevska venčanja su glupost, prinčevi koji imaju kraljevska venčanja su glupost, imperijalizam koji dozvoljava prinčevima da uopšte postoje je glupost. Sve su to gluposti.“

„Je l' ti to držiš motivacioni govor?“, pita Džun. „Jasno ti je da je i Amerika genocidno carstvo, zar ne?“

„Da, *Džun*, ali bar imamo toliko pristojnosti da nemamo monarhiju“, kaže Aleks i gađa je pistaćem.

Postoji nekoliko stvari u vezi sa Aleksom i Džun u koje sve nove službenike Bele kuće upute pre nego što tamo počnu da

rade. Džunina alergija na kikiriki. Aleksovi česti zahtevi za kafom usred noći. Džunin dečko s koledža, koji je raskinuo s njom kad se preselio u Kaliforniju, ali je i dalje jedina osoba čija joj pisma stižu direktno. Alekov dugogodišnji gnev prema najmlađem princu.

To zapravo nije gnev. Nije čak ni rivalstvo. To je nekakva dosadna, uznemirujuća ljutnja od koje mu se preznojavaju dlanovi.

Tabloidi – svet – odlučili su da od prvog dana Aleksu dodele ulogu američkog princa Henrija, pošto je Trojka iz Bele kuće nešto najbliže kraljevskoj porodici. To mu se nikad nije činilo poštenim. Alekov imidž zasniva se na njegovoj harizmi, genijalnosti i zajedljivoj duhovitosti, na dobro promišljenim intervjuima i na tome što je sa osamnaest godina izašao na naslovnoj strani časopisa *GQ*. Henrijev imidž su spokojni osmesi i otmena plemenitost, redovna pojavljivanja na dobrotvornim dešavanjima, savršeno prazno platno princa iz bajke. Henrijevu ulogu je, pomisli Aleks, mnogo lakše igrati.

Možda to tehnički i jeste rivalstvo. Kako god.

„U redu, matematičarko”, kaže, „šta kažu brojevi?”

Nora se isceri. „Hm.” Pretvara se da se ozbiljno zamislila nad tim. „Procena rizika: ukoliko PSSAD³ ne uspe da se obuzda pre nego što se razvali od pića, to će dovesti do više od pet stotina civilnih žrtava. Verovatnoća da će princ Henri izgledati kao san snova, devedeset osam procenata. Verovatnoća da će Aleksu zauvek biti zabranjen ulazak u Ujedinjeno kraljevstvo, sedamdeset osam procenata.”

„To su bolji izgledi nego što sam očekivala”, primeti Džun.

Aleks se nasmeje, dok avion nastavi da leti.

³ Skraćenica za *Prvi sin SAD*. (Prim. lekt.)

U Londonu je potpuni spektakl, gomila se tiska po ulicama ispred Bakingemske palate i širom grada, obučeni u britanske zastave dok mašu zastavicama nad glavama. Svuda se mogu naći komemorativni suveniri posvećeni kraljevskom venčanju; likovi princa Filipa i njegove neveste su na svemu, od čokoladica do donjeg veša. Aleks ne može da veruje da je ovolikom broju ljudi toliko strastveno stalo do nečeg toliko ubitačno dosadnog. Siguran je da se ovoliko ljudi neće pojaviti pred Belom kućom kad se on ili Džun jednog dana budu venčali niti bi on to želeo.

Sama ceremonija kao da se otegne na čitavu večnost, ali bar je nekako, na neki način, lepo. Nije da Aleks ne voli ljubav i ne ume da ceni brak. Samo što je Marta iz veoma ugledne plemićke porodice, a Henri je princ. A to je seksi koliko i poslovna transakcija. Nema strasti, nema drame. Aleks voli ljubavne priče koje su više u Šekspirovom stilu.

Čini mu se da je prošla čitava večnost dok ga ne smeste za sto sa Džun i Norom u baskoj dvorani Bakingemske palate i dovoljno je ljut da bude malo nepromišljen. Nora mu doda čašu šampanjca, a on je sa zadovoljstvom uzme.

„Zna li ijedno od vas šta je to vikont?“, kaže Džun, dok jede sendvič s krastavcima. „Upoznala sam ih možda petoricu i smeškam se kao da znam šta to znači kad se predstave. Alekse, ti si išao na predavanja iz komparativnih međunarodnih državnih odnosa. Šta god. Šta su oni?“

„Mislim da je to ono kad vampir stvori svoju armiju seksualnih robinja i osnuje sopstveno upravno telo“, kaže on.

„Rekla bih da to zvuči tačno“, kaže Nora. Presavija svoj ubrus u zamršene oblike na stolu, a njeni blistavi crni manikirani nokti svetlucaju na svetlu sa lusteru.

„Volela bih da sam vikont“, kaže Džun. „Prepustila bih svojim seksualnim robinjama da se bave mojim mejlovima.“

„Da li se seksualne robinje dobro snalaze s profesionalnom prepiskom?“, pita Aleks.

Norin ubrus počinje da podseća na pticu. „Mislim da bi to mogao da bude zanimljiv pristup. Njihovi mejlovi bi bili tragični i raskalašni.“ Nastavi zadihanim, promuklim glasom: „Joj, molim te, preklinjem te, odvedi me... Odvedi me na ručak da razgovaramo o uzorcima tkanina, zveri!“

„Moglo bi da bude neobično delotvorno“, primeti Aleks.

„Nešto sa vas dvoje stvarno nije u redu“, blago kaže Džun.

Aleks zausti da odgovori, kad se kod njihovog stola iznenada stvori kraljevski poslužitelj, poput neprozirnog, smrknutog duha s ružnom perikom.

„Gospođica Klermont-Dijaz“, kaže čovek, koji izgleda kao da se verovatno zove Redžinald ili Bartolomju, ili tako nešto. Nakloni se i nekim čudom perika mu ne spadne i ne upadne u Džunin tanjir. Iza njegovih leđa, Aleks i ona razmene pogleda pune neverice. „Njegovo kraljevsko visočanstvo princ Henri pita se da li biste mu učinili tu čast da odigrate s njim jedan ples.“

Džunina usta se zalede, napola otvorena, uhvaćena usred mekog samoglasnika, a Nora se samozadovoljno isceri.

„O, *vrlo rado*“, ubaci se Nora. „Cele večeri se nada da će je pozvati.“

„Ja...“, Džun počne, a onda stane, osmehne se i prostreli Noru pogledom. „Naravno. To bi bilo divno.“

„Izvršno“, kaže Redžinald-Bartolomju, okrene se i pokaže preko ramena.

A tamo stoji Henri, glavom i bradom, klasično privlačan kao i uvek, u skrojenom trodelnom odelu, razbarušene kose boje peska, visokih jagodica i mekih, prijatnih usana. Držanje mu je prirodno besprekorno, kao da se jednog dana pojavio potpuno formiran i uspravan iz nekog prelepog cvetnog vrta u Bakingemskoj palati.

Oči mu se zaustave na Aleksovim i Aleks u grudima oseti nalet nekakve ljutnje ili adrenalina. Nije razgovarao s Henrijem bar godinu dana. Lice mu je i dalje izluđujuće simetrično.

Henri se udostoji da mu ovlaš klimne glavom, kao da je on tek tamo neki gost, a ne neko koga je preduhitrio i pre njega se pojavio u uvodnom članku *Voga* kad su bili tinejdžeri. Aleks trepne i kipti od besa dok gleda Henrija kako okreće svoju glupu izvajanu vilicu ka Džun, koja porumeni. Nora se pretvara kao da će pasti u nesvest. „Znaš li da plešeš valcer?”

„Sigurna sam da ću se snaći”, kaže ona i oprezno prihvati njegovu ruku, kao da misli da je to neka neslana šala, a Aleks pomisli da je to previše velikodušno prema Henrijevom smislu za humor. Henri je odvede do uskovitlane gomile plemića.

„Znači tako?”, kaže Aleks, zureći pogledom u Norinu pticu od ubrusa. „Da li je odlučio da me konačno učutka tako što će se udvarati mojoj sestri?”

„Joj, mališa”, kaže Nora. Posegne preko stola i potapše ga po ruci. „Baš je slatko kako misliš da se sve vrti oko tebe.”

„Iskreno, i trebalo bi.”

„Takvog te volim.”

Aleks pogleda u gomilu, gde Henri vrti Džun preko poda. Na licu joj je neodređeni, učtivi osmeh, a on neprestano pogledava preko njenog ramena, što još više ide na živce. Džun je zadivljujuća. Najmanje što bi Henri mogao da uradi je da bar obrati pažnju na nju.

„Ali misliš li da mu se ona zapravo sviđa?”

Nora slegne ramenima. „Ko zna? Članovi kraljevske porodice su čudni. Možda je samo ljubazan ili... O, eno ga.”

Kraljevski fotograf uleti i snimi ih dok plešu, a Aleks zna da će tu fotografiju sledeće nedelje prodati časopisu *Pipl*. Znači, u tome je stvar? Iskoristiće Prvu ćerku kako bi pokrenuo neku idiotsku glasinu o zabavljanju i privukao pažnju? Bože sačuvaj da Filip jedne nedelje zauzme više prostora u vestima.

„Zapravo je dobar u ovome”, primeti Nora.

Aleks pozove konobara i odluči da ostatak prijema provede sistematski se opijajući.

Nikome to nije rekao – niti će ikad reći – ali prvi put je video Henrija kad je imao dvanaest godina. Priseti se toga samo kad je pijan.

Siguran je da je pre toga video njegovo lice u vestima, ali to je bilo prvi put da ga je stvarno *video*. Džun je upravo napunila petnaest godina i iskoristila deo novca koji je dobila za rođendan da kupi broj zaslepljujuće šarenog časopisa za tinejdžere. Njena ljubav prema jeftinim tabloidima rodila se vrlo rano. Na sredini časopisa bili su minijturni poster i koje si mogao da iscepaš i zalepiš u svom ormariću. Ako bi pažljivo noktima izvukao spajalice, mogao si da ih izvučeš, a da ih ne pocepaš. Jedan od njih, tačno u sredini, bila je slika nekog dečka.

Imao je gustu svetlosmeđu kosu i krupne plave oči, topao osmeh i palicu za kriket preko jednog ramena. Sigurno je bio uslikan krišom jer je odisao nekim srećnim, vedrim samopouzdanjem koje se nije moglo odglumiti. U donjem uglu stranice ružičastim i plavim slovima pisalo je: PRINC HENRI.

Aleks još uvek ne zna šta ga je neprestano vuklo da joj se vrati, zna samo da bi se ušunjao u Džuninu sobu, pronašao tu stranicu i vrhovima prstiju dodirnuo dečakovu kosu, kao da je ako bi se dovoljno zamislio, mogao da oseti njenu teksturu. Kako su se njegovi roditelji peli sve više na političkoj lestvici, počeo je da se miri sa činjenicom da će svet uskoro znati ko je on. A onda bi ponekad pomislio na tu sliku i pokušao da pokaže jednostavno samopouzdanje princa Henrija.

(Razmišljao je i o tome da prstima izvuče spajalice, izvadi sliku i čuva je u svojoj sobi, ali to nikad nije uradio. Nokti su mu bili previše zdepasti, nisu bili stvoreni za to poput Džuninih, poput noktiju devojčice.)

Ali onda je došao trenutak kad je prvi put sreo Henrija – prve hladne, uzdržane reči koje mu je Henri uputio – i Aleks je pretpostavio da je sve pogrešno shvatio, da lepi, otvoreni dečak sa slike nije stvaran. Pravi Henri je prelep, uzdržan, dosadan i zatvoren. Ta osoba s kojom ga tabloidi stalno porede, s kojim se on *sâm* poredi, misli da je *bolji* od Aleksa i da ga svi vole. Aleks ne može da veruje da je ikad želeo da bude takav.

Aleks nastavi da pije i čas razmišlja o tome, čas pokušava da natera sebe da ne razmišlja o tome, a onda se izgubi u gomili i pleše s prelepim evropskim naslednicama.

Okrene se na prstima i udalji od jedne od njih, kad ugleda usamljenu priliku koja stoji nedaleko od torte i fontane sa šampanjcem. Opet princ Henri, sa čašom u ruci, posmatra princa Filipa i njegovu nevestu dok se okreću na plesnom podijumu. Deluje učtivo poluzainteresovano, na onaj svoj odvratni način, kao da treba da bude negde drugde. A Aleks ne može da se odupre porivu da pokaže da se ovaj samo folira.

Probije se kroz gomilu, dohvati čašu vina s poslužavnika u prolazu i iskapi polovinu.

„Na ovakvim događajima”, kaže Aleks i stane pored njega, „trebalo bi da postaviš dve fontane sa šampanjcem, ne jednu. Stvarno je ponižavajuće biti na venčanju sa samo jednom fontanom sa šampanjcem.”

„Alekse”, kaže Henri, tim izluđujuće otmenim naglaskom. Izbliža, prsluk ispod njegovog sakoa je raskošno zlatan i ima oko milion dugmadi. Užasan je. „Pitao sam se hoću li imati zadovoljstvo.”

„Izgleda da je danas tvoj srećan dan”, kaže Aleks i osmehne se.

„Zaista važna prilika”, složi se Henri. Njegov osmeh je besprekoran i blistavo beo, stvoren da bude odštampan na novčanicama.

Ono što ga najviše nervira je što Aleks *zna* da i Henri njega mrzi – sigurno ga mrzi, oni su prirodni suparnici – ali odbija

da to i otvoreno pokaže. Aleks je odlično svestan toga da politika podrazumeva i to da često moraš da budeš ljubazan prema ljudima koje prezireš, ali poželi da se Henri jednom, bar jednom, ponaša kao pravo ljudsko biće, a ne kao neka ispolirana igračka na navijanje koja se prodaje u suvenirnici u palati.

Previše je savršen. Aleksu dođe da ga bocne.

„Zar se nikad ne umoriš”, kaže Aleks, „od toga da se pretvaraš da si iznad svega ovoga?”

Henri se okrene i zapilji u njega. „Ne znam na šta misliš.”

„Mislim na to što si ovde, teraš fotografе da te jure, pretvaraš se kao da mrziš pažnju, što očigledno nije tačno jer plešeš, ni manje ni više, nego s mojom sestrom”, kaže Aleks. „Ponašaš se kao da si previše važan da bi se ikad igde pojavio. Zar te to ne iscrpljuje?”

„Ja sam... ipak malo komplikovaniji”, pokuša Henri.

„Ha.”

„Oh”, kaže Henri i zaškilji u njega. „Pijan si.”

„Samo kažem”, kaže Aleks i previše prijateljski nasloni lakat na Henrijevo rame, što nije toliko lako kao što bi on voleo jer je Henri deset izluđujućih centimetara viši od njega. „Mogao bi da se pretvaraš da se zabavljaš. Ponekad.”

Henri se žalosno nasmeje. „Mislim da bi možda trebalo da pređeš na vodu, Alekse.”

„Zaista?”, kaže Aleks. Odbaci pomisao da je možda baš zahvaljujući vinu skupio petlju da uopšte priđe Henriju i uputi mu čedni, anđeoski pogled, kako to samo on ume. „Jesam li te uvredio? Izvini što nisam opsednut tobom kao svi ostali. Znam da te to sigurno zbunjuje.”

„Znaš šta?”, kaže Henri. „Mislim da me vređaš.”

Aleks zine, dok u uglu Henrijevih usana zaigra samozadovoljni, gotovo zlobni smešak.

„Samo mi je palo na pamet”, kaže Henri učtivim tonom. „Jesi li ikad primetio da ti ja ni jedan jedini put nisam prišao i da sam bio *iscrpljujuće* učtiv svaki put kad smo razgovarali?” Popije gutljaj šampanjca. „Samo zapažanje.”

„Šta? Ja ne...”, Aleks promuća. „Ti si...”

„Želim ti ugodno veče, Alekse”, kratko kaže Henri i okrene se da ode.

Aleksa izluđuje što Henri misli da njegova može da bude poslednja i bez razmišljanja uhvati Henrija za rame i povuče ga unazad.

A onda se Henri iznenada okrene i ovog puta gotovo odgurne Aleksa od sebe, i Aleks je na trenutak zapanjen bleskom u njegovim očima, time kako je naprasno njegova prava ličnost izbila na površinu.

Već sledećeg trenutka saplete se o sopstvenu nogu i posrne unazad na najbliži sto. Prekasno primeti da je, na njegov užas, to sto na kojem stoji ogromna svadbena torta na osam spratova i posegne za Henrijevom rukom da se pridrži, ali zbog toga samo obojica izgube ravnotežu i sruče se zajedno na stalak s tortom.

Kao na usporenom filmu, gleda kako se torta nagine, klati, zadrhti i konačno se preturi. Apsolutno nikako ne može da je zadrži. Torta se sruči na pod poput lavine belog krema od maslaca, šećerni košmar od sedamdeset pet hiljada dolara.

U sobi zavlada napeta tišina dok on i Henri lete nošeni zamahom i padaju na uništenu tortu i kitnjasto ukrašeni tepih, a Aleks još uvek u pesnici stiska Henrijev rukav. Henrijeva čaša šampanjca prosula se po obojici i smrskala, a krajičkom oka Aleks vidi da posekotina u vrhu Henrijeve jagodice počinje da krvari.

Na trenutak jedino što mu prolazi kroz glavu dok zuri u plafon, prekriven šlagom i šampanjcem, jeste da bar Henrijev

ples sa Džun neće biti najsenzacionalnija priča s kraljevskog venčanja.

Sledeća misao mu je da će ga njegova majka hladnokrvno ubiti.

Pored sebe čuje Henrija kako polako mrmlja: „Jebote bog.”

Kao kroz maglu, primeti da je to prvi put da je čuo princa da psuje, pre nego što pred njima blesne blic nečijeg foto-aparata.